

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1719. usque ad annum 1720

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1782

VD18 13322648

§. 15. Constitutio Unigenitus a Refractariis Facultatis Theologicæ
Parisiensis Doctoribus impugnata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67659)

Januarii per speciale Facultatis Parisi- Sæc. XVIII.
 sinæ decretum declaratum, *erroneum esse* A. C. 1719.
quod Papa sit infallibilis.

§. XV.

*Constitutio Unigenitus a Refractoriis
 Facultatis Theologicæ Parisiensis
 Doct̃oribus impugnata.*

Cum ergo renitentes Parisini Doctores Acta publ.
 se non modo a potissima suorum Const.
 parte, sed ab ipso etiam Regente & pag 531.
 Parlamento prohiberi cernerent, quo Declar.
 minus suæ doctrinæ venenum sub spe- Univ. p. 3.
 cioso Sorbonæ nomine & auctoritate
 publicam reddere possent, iram, suam-
 que vindictam in ipsam Constitutionem
Unigenitus exerere statuerunt: Hunc
 in finem non modo anno priori die
 quinta Octobris a præfata Constitutione
 & literis Pontificiis *Pastoralis* ad futu-
 rum Concilium Generale appellarunt,
 sed etiam totius Universitatis Studii
 Parisiensis nomine declarationem super
 hac appellatione publici juris fecerunt,
 eamque tanquam legitimam ac neces-
 sariam venditare conati sunt. Ut au-
 tem Lectori innotescat, quanta proter-
 via, & convitiandi libertate in ipsa Ec-
 clesiæ viscera grassari soleant ii, qui
 errores suos, quos sentiendi licentia
 concepit, superbia peperit, & pervi-
 cacia

Sæc. XVIII. caçia nutrit, a supremo & legitimo
 A. C. 1719. Judice damnari dolent, hinc integram,
 prolixam licet, hanc declarationem
 inferere, haud incongruum fore cen-
 fuimus: Suxæ igitur declarationi Pari-
 sienses hoc præfixere præambulum:

„Ecclesiæ pariter & Regni commo-
 dis addicta & ex officio suo invigilans
 Universitas Parisiensis, non sine acer-
 bissimo doloris sensu vidit mala omnia,
 quæ utrique aliquot abhinc annis im-
 portavit Pontificia Constitutio quæ sic
 incipit, *Unigenitus Dei Filius*. Statim
 atque in lucem illa prodiit, stupere om-
 nes Sedis Apostolicæ veri amatores,
 mœrore intimo percelli antiqui fideles,
 titubare Neophyti in sua fide, exultare
 palam & insolenter de Romana Eccle-
 sia, triumphare Hæretici, omnes deni-
 que Ecclesiæ & Regni Ordines variis
 & in præsens & in futurum timoribus
 ac curis agitari „

„Ad ipsam tot malorum originem
 oculos convertens Universitas, jam-
 dudum imminentem hanc procellam
 prospiciebat. Ex quo scilicet omnia
 fuere Concilia, quæ ipso edocta Apo-
 stolorum exemplo Ecclesia ad tuendam
 Fidei & Disciplinæ integritatem, fræ-
 numque audaciæ humani ingenii inji-
 ciendum, sæpissime necessaria duxerat,
 cæperunt omnia retro fluere, magisque

ac

ac magis ruere in præceps, donec ad hæc tempora perventum est, quibus vel ipsa morborum remedia petere (*) crimini datur.

Ut vero pateat, quæ a nobis dicuntur, uno veritatis amore dici, & salva, quæ debetur Sedi Apostolicæ reverentia, a qua nunquam recedemus, operæ pretium est audire ea de re loquentem, disciplinæ Ecclesiasticæ peritissimum eundem & studiosissimum, Cardinalem Zabarellam, Archiepiscopum Florentinum. *Mos antiquus habuit, inquit ille, quod omnia negotia difficilia terminabantur per Concilium, & crebro fiebant. Postea vero quidam Summi Pontifices, qui magis ad modum terrenorum Principum, quam Apostolorum, Ecclesiam rexerunt, non curarunt facere Concilia: ex qua omissione prodierunt multa mala. . . . Assentatores, qui voluerunt placere Pontificibus, per multa retro tempora, & usque ad hodierna, suaserunt eis, quod omnia possent, & sic quod facerent, quidquid liberet, etiam illicita, & sic plusquam Deus. Ex hoc enim infiniti secuti sunt errores, quia Papa occupavit omnia jura inferiorum Ecclesiarum. Ita quod inferiores Prælati sint pro nihilo. Et nisi Deus succurrat statui Ecclesiæ universalis, Ecclesia periclitetur.*

Zabarella
Tract. de
Schismat.
pag. 703.

Arden-

(*) Vid. Liter. Romæ affixas 8. Sept. 1718.

Sæc. XVIII.

A. C. 1719.

Universitas, ut convocatis vel Provincialium, vel totius Ecclesiæ Conciliis, tot malis iretur obviam, statusque rerum ad antiquæ consuetudinis normam, quantum fieri poterat, revocaretur. At dominandi (*) cupido illa, quam Eugenio III. tantopere metuebat S. Bernardus, & quæ jam pridem Romanam Curiam invasit, Legum vincula reformidans, irritos fecit conatus omnes & vota non solum Universitatis, sed etiam totius Ecclesiæ, in extremis suis calamitatibus opem Conciliorum vehementer implorantis.

Hinc labefactari sensim cœperunt sanctissimæ Leges, cum ipsa simul Christi Ecclesia natæ, constantique & nusquam interrupto tot sæculorum usu consecratæ: in quibus vindicandis quoties, quam animose & constanter majores nostri vocem suam extulerunt!

Hinc novas subinde vires duxit ea, quam variis temporibus Romani Pontifices, pravis (***) adulatorum blanditiis

(*) *Nullum tibi venenum, nullum gladium plus formida, quam libidinem dominandi* S. Bern. ad Eugen. III. de Confid. lib. 3. c. 1. art. 2.

(**) *Quid magis, inquit clarissimam lumen sacri Cardinalium Collegii* CONTARENUS,

contra

ditiis decepti, præ se tulerunt de sua *infalibilitate* & omnimoda potentia persuasio. Voluerunt credi se Conciliis generalibus superiores: suam esse ejusmodi auctoritatem, quæ etiam ab universali Ecclesia minime penderet: sua pri-

Sæc. XVIII.
A. C. 1719.

contra legem Christi, quæ est lex libertatis, excogitari potest, quam Christianos subiectos esse, parereque debere Pontifici, cui tributum sit a Christo, ut pro arbitrio leges constituat, leges abroget, dispenset in legibus; habeat in his omnibus voluntatem suam pro regula? . . . Per Deum immortalem? nonne hæc Propositio idololatriam sapit? . . . Isti vero . . . ut adulentur Pontificibus, adeo absurdam Positionem non sunt veriti in publicum prodere. Epist. 2. ad Paulum III. Pontif.

Idem Cardinalis cum aliis octo Prælatiis, sic alloquitur Paulum III. a quo iussu fuerant ipsi præsentibus Ecclesiæ morbos & morborum remedia exponere. *Sanctitas tua . . . probe noverat principium horum malorum inde fuisse, quod nonnulli Pontifices tui Prædecessores, prurientes auribus, ut inquit Apostolus Paulus, coacervaverunt sibi magistros ad desideria sua, non ut ab eis discerent, quod facere deberent; sed ut eorum studio & calliditate inveniretur ratio, qua liceret id quod liberet . . . Ex hoc fonte, sancte Pater, tanquam ex equo Trojano, irrupere in Ecclesiam Dei tot abusus, & tam gravif-*

Sæc. XVIII. A. C. 1719. privata Decreta pro divinis sancti Spiritus oraculis haberi. Unicos se dederunt Orbi Christiano magistros ac iudices, unicos interpretes veritatis, unicos traditæ a Christo potestatis immediate compotes.

Exinde præscriptum ab Ecclesia & Canonibus judiciorum ordinem perverterunt, arrogata sibi contra fas & leges caussarum ecclesiasticarum definitione etiam in primo congressu, seu in prima, ut ajunt, instantia. Spoliarunt quantum in se fuit, Episcopos Fratres suos tradita illis ab ipso Christo auctoritate, nec passi sunt eos aut ante se, aut secum, aut post se judicare: relictaque illis sola Pontifici Romano obsequendi gloria & ejus Decreta diligenter exsequendi, sublimem Episcopalis Collegii dignitatem ad abjectam servilis ministerii conditionem redigere conati sunt.

Quin

gravissimi morbi, quibus nunc conspiciamus eos ad desperationem fere salutis laborasse, Et monasse harum rerum famam ad infideles usque (credat Sanctitas vestra scientibus) qui ob hanc præcipue causam, Christianam religionem derident: adeo ut per nos, per nos, inquam, Nomen Christi blasphemetur inter gentes.
CONSIL. DELECT.

Quin etiam, ut liberius ad se unos Sæc. XVIII.
 revocarent omnia, paulatim a se sum- A. C. 1719.
 moverunt, quos hæctenus semper velut
 domesticos Assessores habuerant, con-
 fessum nempe totius Cardinalium Col-
 legii, sine cujus consilio & assensu nihil
 definiri posse censuerant antea vel re-
 tinentissimi suorum jurium Pontifices.

Non contenti totam ad se traxisse
 spiritualem potentiam, in temporalem
 invaserunt, quamvis Christus expresse
 declarasset, suum regnum non esse de
 hoc mundo. Dominari in eos volue-
 runt, qui dominum in temporalibus
 nullum habent præter Deum. Bonifacius
 VIII. Pau-
 lus IV. &c.
 Deturbare de folio Reges, eorum Regna, cui
 vellent dono dare, eximere populos ju-
 rato suis Principibus obsequio, impe-
 rare subditis rebellionem, & iis impia
 quandoque arma induere; id scilicet
 nonnulli eorum singulare privilegium
 duxerunt plenæ suæ illius & absolutæ
 potestatis.

Nec minus aliunde fidei moribus-
 que detrimenti attulit intermissa con-
 vocandi Synodos consuetudo. Cui e-
 nim alteri causæ tribuamus illam quo-
 rundam hominum temeritatem & au-
 daciam, qui sprete palam Sanctorum
 Patrum auctoritate, ceterisque eam
 spernere edoctis, omnem morum di-
 sciplinam, notissimasque & certissimas
 officio-

Sæc. XVIII. officiorum ac vitæ regulas, ipsam sancti
A. C. 1719. Evangelii doctrinam, pravis male ver-
 suti ingenii subtilitatibus corruperunt? Illi, ut cuique hominum ordini ac sta-
 tuti gratificarentur, in id dedita opera
 incubuerunt, ut, quam perarctam esse
 pronuntiaverat ipsa Veritas salutis viam,
 melius videlicet humano generi consu-
 lentes, latiore & nemini non aper-
 tam redderent. Minime igitur jam
 coerciti metu sanctarum Synodorum,
 quæ maxime poterant adversus hanc
 gliscentem magis in dies Casuistarum
 corruptelam firmissimos Canonum obi-
 ces opponere, laxatis humanæ cupidi-
 tati habenis, monstruosas illas in lucem
 protulerunt de morum doctrina opinio-
 nes, quarum olim vel Romam ethni-
 cam puduisset.

Ex eodem fonte profluxit uberius
 effrenata illa novorum systematum li-
 centia, super gravissimis fidei dogmati-
 bus, ac præsertim super Gratix & Præ-
 destinationis mysterio. Neglecta reve-
 latione sancti Spiritus, *qui solus scru-*
tatur profunda Dei, & solus manifestare
 nobis potest consilia Dei super filios
 hominum, quod facere dignatus est
 sacris Scripturarum libris & divino
 Traditionis canali: humanus animus,
 suis tantummodo tenebris & una super-
 biæ contumacia subnixus, novum se
 dedit

I. Cor. 2. 10.

dedit inscrutabilium Dei consiliorum Sæc. XVIII. A.C. 1719.
 interpretem; aususque est insana re-
 centium *adinventionum* commenta æter-
 nis divinæ sapientiæ oraculis substituere. Sub Clemen. VIII. & Paulo V.
 Jam in illa percelebri Congregatione de
 Auxiliis fabricatum fuerat metuendum
 fulmen, quo perfossa Novitas mox erat
 applaudente Christiano orbe conteren-
 da. At, proh dolor! occultis subdo-
 lorum hominum molitionibus re in lon-
 gum tracta, publicam proscriptionis in-
 famiam, quod nunquam in Synodo ge-
 nerali contigisset, evasit.

Ex illa impunitate abundantius re-
 pullulavit Error sub variis nominibus
 ac formis; factusque audacior, ipsi
 Veritati falsitatis & damnationis notam
 inurere sæpius tentavit, ut solus re-
 gnaret.

Grassante magis ac magis novarum
 opinionum contagione, eo tandem ven-
 tum est, ut sub oculis ipsius Romani
 Pontificis, non ignotus, nec e plebe
 scriptor, sed fulgens Romana purpura
 Cardinalis, jactanter venditaverit so-
 lutum a se Nodum Prædestinationis,
 quem ad tertium usque cælum eve-
 ctus Gratia Doctor fatetur esse inso-
 lubilem. Non possunt Christianæ au-
 res sine indignatione & horrore au-
Rom. II. v. 33. & 34.
Hist. Eccles. Tom. LXX. H dire

Sæc. XVIII. dire quæ ille docuit (*). 1. Infantes, qui sine gratia baptismatis Christi moriuntur, innocentiae personalis securos reddi, & ad aliquid, quod ipsa vita æterna melius sit, destinari. 2. Infideles, qui ob ignorationem Dei præcepta naturalia transgrediuntur, poenas æternas non mereri, & hanc ignoracionem esse singulare donum Dei, atque adeo, ut observant quinque Gallicani Præfules in sua illa præclara Innocentium XII. Epistola, „reddi im-
„peccabiles, atque ab æterna poena
„prorsus immunes, etiam parricidas
„holp

(*) 1. Infantes, qui baptismo non tincti, præmaturo abripiuntur, ad aliquid, quod vita æterna melius sit, destinari . . . eos innocentiae personalis securos reddi . . . eos conservari ne peccent, ne jacturam innocentiae faciant, & perpetuis ignibus crucientur, quæ omnia & maxima beneficia sunt, & cælesti gratia certa ratione præferenda. 2. Demus, qui ait Sfrondratrus, Basileenses aliosque Deum invocasse, id quoque magna beneficii & gratiae præfuit. Cum enim peccatum sit essentialiter offensio & injuria Dei, sublata Dei cognitione, necesse sequitur, nec injuriam, nec peccatum nec æternam poenam esse, Sfondrat. Nod. prædest. dissol. Opus illud typis mandatum Romæ Anno 1696. Vid. Tom. 66. p. 391.

„hospitum necatores, ac portenta li- Sæc. XVIII.
 „bidinum confectantes; quos Deus tanta A. C. 1719.
 „gratia, hoc est cæcitate mentis, sum-
 „maque sui ignoratione donaverit.

En quo perduxit Ecclesiam neglecta convocandi Synodos saluberrima consuetudo! At dici vere potest, has fidei morumque doctrinæ labes & corruptelas, hæc monstra novarum opinionum, quæ hæctenus nonnisi timide & separatim prodire in lucem ausa fuerant, elato capite nunc erupisse simul universa. Sub hujus quippe recentis Constitutionis umbra & velut tutela securi novitatum fautores impune jam disseminant sua illa tot Romanorum Pontificum Clerique Gallicani & Universitatum censuris confossa dogmata.

Cum igitur videremus (*) mala omnia, quibus nunc conflictamur, orta esse ex illa convocandorum Conciliorum intermissione, quid opportunius a nobis fieri potuit, quam ut in gravissimis ac pene desperatis Ecclesiæ morbis, implorata ope supremi Concilii, confugeremus ad extrema hæc Appellationis remedia, quæ majores nostri

H 2 in

(*) Si radicem omnium malorum, quæ ex multis partibus passa est Ecclesia, consideres, tota surrexit ab omissione Conciliorum. Zabarrel. pag. 694.

Sæc. XVIII. in rebus longe minoris momenti frequenter adhibuerunt, ut videre est in articulo 3. Memorialis, quod ad sui defensionem Serenissimo Regni Regenti obtulit Universitas 7. Junii Anno 1717.

Atque ut melius intelligatur, quam arcta & urgens necessitas nobis incubuerit provocandi a Constitutione *Unigenitus* ad futurum Generale Concilium, proponemus hic præcipua momenta, quibus nos impulsus ad id fuimus, ducti & ex iis, quæ Constitutionem præcesserunt, & ex iis, quæ in ipsa Constitutione habentur, & ex iis, quæ Constitutionem consecuta sunt: quæ quidem omnia compluribus jam doctissimorum Theologorum & Illustrium Episcoporum scriptis fusius demonstrata, nunquam leviter tantum & strictim attingemus.

§. XVI.

PRIMA PARS.
QUÆ CONSTITUTIONEM
PRÆCESSERUNT.

Ex iis, quæ ante Constitutionem præfenti in negotio contigerunt, præsertim impugnant libertates nostras, quæ quidem libertates ipsis constitutæ Hierarchiæ principiis, & sacris veterum Canonum institutis, quorum rebus

mentis